

429.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 25 lipca 1936 r.

w sprawie norm należności za mieszkania w naturze, służbowe i reprezentacyjne, zajmowane przez funkcjonariuszów Ministerstwa Spraw Zagranicznych poza granicami Państwa oraz na obszarze W. M. Gdańska.

Na podstawie art. 13 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 października 1933 r. o uposażeniu funkcjonariuszów państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 663) zarządza się co następuje:

§ 1. (1) Kierownicy podległych Ministerstwu Spraw Zagranicznych urzędów, znajdujących się poza granicami Państwa, oraz Komisarz Generalny R. P. w Gdańsku zwolnieni są od uiszczania czynszu i dodatkowych opłat za mieszkania reprezentacyjne, przydzielone im przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych z tytułu zajmowanego przez nich stanowiska, jeżeli mieszkania te wynajęte zostały przez Państwo Polskie lub mieszczą się w gmachach państwowych polskich lub przez Państwo Polskie administrowanych. Za mieszkania reprezentacyjne uważa się również pomieszczenia ściśle mieszkalne.

(2) Koszty umeblowania i konserwacji mieszkań reprezentacyjnych może pokrywać Skarb Państwa, z wyjątkiem kosztów utrzymania tych mieszkań w czystości; koszty te pokrywają kierownicy podległych Ministerstwu Spraw Zagranicznych urzędów.

(3) Koszty ogrzewania i oświetlenia mieszkań reprezentacyjnych pokrywa Skarb Państwa, z wyjątkiem kosztu opału do kuchni i łazienek.

§ 2. (1) Niewymienieni w § 1 urzędnicy podległych Ministerstwu Spraw Zagranicznych urzędów zagranicznych, którzy z tytułu swej służby zajmują mieszkania, wynajęte przez Państwo Polskie lub znajdujące się w gmachach państwowych polskich lub przez Państwo Polskie administrowanych, opłacają czynsz według następujących zasad:

- a) za podstawę obliczenia czynszu przyjmuje się uposażenie, jakie w danej miejscowości służy sekretarzowi konsularnemu VIII grupy uposażenia bez dodatku reprezentacyjnego,
- b) czynsz łącznie z kosztami wody oraz należnościami z tytułu podatków lokalowych określa się w stosunku do uposażenia, wymienionego w pkt. a), w wysokości: 3% tego uposażenia za każdy pokój mieszkalny, 4% — za każdy pokój mieszkalny ogrzewany centralnie, 2% — za kuchnię oraz 2% — za łazienkę.

(2) Koszty oświetlenia oraz opału do kuchni i pieców ponosi użytkownik mieszkania.

§ 3. (1) Czynsz, opłacany przez funkcjonariuszów niższych, określa się w wysokości 2% otrzy-

wanego przez nich uposażenia (wynagrodzenia) za każdy pokój mieszkalny, każdą kuchnię i każdą łazienkę. Czynsz powyższy obejmuje również koszty wody, oświetlenia i ogrzewania mieszkań oraz należności z tytułu podatków lokalowych.

(2) Koszty opału do kuchni i łazienki ponosi użytkownik mieszkania.

§ 4. Za mieszkania, znajdujące się w mansardach, na poddaszach i w suterrenach, czynsz, określony w § 2 i 3, może być na wniosek kierownika urzędu obniżony przez Ministra Spraw Zagranicznych do wysokości 50% norm, wymienionych w tych paragrafach.

§ 5. W razie, gdyby wysokość czynszu, opłacanego w danej miejscowości przez urzędnika lub funkcjonariusza niższego, przewyższała sumę czynszu i wszelkich dodatkowych opłat, uiszczanych w tejże miejscowości za podobne mieszkania, wówczas normy procentowe, wymienione w § 2 i 3, mogą być przez Ministra Spraw Zagranicznych na wniosek kierownika właściwego urzędu odpowiednio obniżone. Ponadto Ministrowi Spraw Zagranicznych służy w wyjątkowych przypadkach prawo całkowitego zwolnienia funkcjonariusza niższego od uiszczania czynszu, wymienionego w § 3.

§ 6. Funkcjonariusze Biura Komisarza Generalnego R. P. w Gdańsku za mieszkania, znajdujące się w budynkach Państwa Polskiego oraz w budynkach przez Państwo Polskie wynajmowanych lub administrowanych, opłacają czynsz według norm, przewidzianych w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 82).

§ 7. Na obszarze Związku Socjalistycznych Republik Rad urzędnicy i funkcjonariusze niżsi zwolnieni są od uiszczania czynszu i dodatkowych opłat za zajmowane mieszkania, z wyjątkiem opału do kuchni i łazienki.

§ 8. W § 11 ust. (1) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1934 r. o opłatach za mieszkania, zajmowane przez funkcjonariuszów państwowych w budynkach państwowych, przez Skarb Państwa wynajmowanych lub administrowanych (Dz. U. R. P. Nr. 10, poz. 82) po wyrazie „administrowanych” przecinek zastępuje się kropką i skreśla się wyrazy: „z wyjątkiem mieszkań w tych budynkach, zajmowanych przez funkcjonariuszów Ministerstwa Spraw Zagranicznych.”

§ 9. Wykonanie rozporządzenia niniejszego porucza się Ministrowi Spraw Zagranicznych.

§ 10. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1936 r.

(2) Równocześnie tracą moc obowiązującą rozporządzenia Rady Ministrów: z dnia 10 września 1930 r. w sprawie opłat za mieszkania otrzymywane w naturze przez funkcjonariuszów Ministerstwa Spraw Zagranicznych poza obszarem Państwa i na

obszarze wolnego miasta Gdańska (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 538) i z dnia 2 czerwca 1931 r. w sprawie zmiany przepisów o opłatach za mieszkania, otrzymywane w naturze przez funkcjonariuszów Ministerstwa Spraw Zagranicznych poza obszarem Państwa i na obszarze w. m. Gdańska (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 442).

Prezes Rady Ministrów: *Stawoj Sładkowski*
Minister Spraw Zagranicznych: *Beck*

430.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 18 lipca 1936 r.

w sprawie wykonania dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 maja 1936 r. o ulgach podatkowych dla nabywców pojazdów mechanicznych.

Na podstawie art. 7 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 maja 1936 r. o ulgach podatkowych dla nabywców pojazdów mechanicznych (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 294) zarządzam co następuje:

§ 1. Przez sumy wydatkowane na nabycie pojazdu mechanicznego rozumieć należy cenę uiszczoną za pojazd w stanie gotowym do użytku według przeznaczenia, a więc cenę podwozia łącznie z karoserją.

Przez całkowite uiszczenie ceny nabycia pojazdu mechanicznego rozumieć należy również uiszczenie przez wręczenie weksłu.

Zastrzeżenie prawa własności pojazdu przez sprzedającego aż do opłacenia całej ceny kupna jest dla sprawy przyznania ulgi bez znaczenia.

§ 2. Ułga, przewidziana w art. 1 ust. (1) dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 maja 1936 r. o ulgach podatkowych dla nabywców pojazdów mechanicznych (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 294), przysługuje każdemu podatnikowi raz jeden w okresie obowiązywania dekretu. Ponowne przyznanie ulgi tej samej osobie może nastąpić wyłącznie w przypadku nabycia drugiego pojazdu mechanicznego w okresie do dnia 1 stycznia 1938 r. po wykazaniu się dowodem, że pierwszy pojazd uległ zniszczeniu ponad 80% ceny nabycia.

§ 3. Ulgę w podatku dochodowym z działu I ustawy o państwowym podatku dochodowym przyznaje się przez potrącenie z opodatkowanego dochodu sum wydatkowanych na nabycie pojazdu mechanicznego.

Od pozostałej po dokonaniu potrącenia różnicy obliczyć należy podatek według tej stopy procentowej, jaka wyniknie z obliczenia stosunku procentowego wymierzonego podatku do kwoty opodatkowanego dochodu.

Przykład:

Płatnik, ubiegający się o ulgę, nabył pojazd mechaniczny w 1936 r. za sumę 8.000 zł, uiszczoną całkowicie przy kupnie.

Dochód płatnika, opodatkowany w roku podatkowym 1937 wynosi 20.000 zł

Od tego dochodu podatek według 38 stopnia skali art. 23 ustawy o podatku dochodowym 2.156 zł

Stosunek procentowy podatku do dochodu 10,78%

Różnica pozostała po potrąceniu z dochodu ceny kupna pojazdu mechanicznego (20.000 — 8.000) wynosi 12.000 zł

10,78% od 12.000 zł, czyli podatek przypadający do uiszczenia na rok podatkowy 1937 1.293 zł 60 gr.

Jeżeli na skutek przyznania ulgi powstanie nadpłata w podatku dochodowym, zalicza się ją na inne płatne w danym czasie zaległości podatkowe płatnika. W razie braku takiej zaległości nadpłatę zwraca się w gotówce.

§ 4. Ulgę w podatku dochodowym z działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym oraz w specjalnym podatku od wynagrodzeń, wypłacanych z funduszy publicznych, przyznaje się przez potrącenie kwoty wydatkowanej na nabycie pojazdu mechanicznego z ogólnej sumy wynagrodzeń opodatkowanych podatkiem dochodowym według działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym lub specjalnym podatkiem od wynagrodzeń, wypłacanych z funduszy publicznych, a otrzymanych w roku nabycia pojazdu mechanicznego.

Podatek przypadający do zwrotu oblicza się przez zastosowanie do kwoty wydatkowanej na nabycie pojazdu mechanicznego tej stopy procentowej, jaka wyniknie z obliczenia stosunku procentowego potrąconego w ciągu roku podatku do rocznej sumy wynagrodzeń.

Przykład:

Płatnik nabył pojazd mechaniczny w roku 1936 za cenę 10.000 zł, uiszczoną całkowicie przy kupnie.

Wynagrodzenie płatnika, podlegające podatkowi dochodowemu i specjalnemu podatkowi od wynagrodzeń wypłacanych z funduszy publicznych wynosiło: w ciągu pierwszych sześciu miesięcy 1936 r. po 1.000 zł miesięcznie i w ciągu pozostałych sześciu miesięcy — po 1.500 zł miesięcznie, czyli ogółem za rok 1936 15.000 zł

Od tych wynagrodzeń potrącono:

a) podatku dochodowego 1.866 zł
czyli 12,44%.

b) podatku specjalnego (art. 5 ust. (1) pkt. 2) dekretu z dn. 14.XI. 1935 r.—
Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 503) 1.500 zł
czyli 10%.